

NGÀY THỨ NHẤT

KHÁM PHÁ CHÍNH MÌNH

Lạy Chúa Giêsu là Thầy chí thánh, xin Chúa đoái nhìn tôi tớ khốn cùng của Chúa. Dường như con yêu mến Chúa, nhưng nói vậy, con sợ e con quá lạm. Nếu Chúa hỏi con như hỏi Phêrô, thì e con sẽ trả lời như vị ấy: “Vâng, lạy Chúa, con yêu mến Chúa”. Nhưng hẳn con không đợi hỏi lần thứ ba để cảm thấy áy náy về sự thành khẩn của tình yêu này. Con xin nói lại, con sợ con quá lạm vì, khi con nghĩ mình yêu Chúa, thì Chúa thấy con không yêu mến Chúa gì cả.

Con biết con là kẻ tội lỗi. Con nhận ra con là ai khi đối diện với Chúa. Con sống sò vì Chúa đã nhân từ, kiên nhẫn chờ đợi con. Nhìn lại những quá lạm, vô ơn của con, con lúng túng không biết phải nói làm sao cho phải! (E. O. I, 14, tr. 250-251).

Khi Igiêniô Mai-Thiên-Lộc viết những dòng chữ này, ngài được 30 tuổi. Vài ngày nữa, sẽ được thụ phong linh mục, và để chuẩn bị, ngài bắt đầu tĩnh tâm với một ý nguyện rõ ràng như sau: *Tẩy sạch tâm hồn và mở rộng lòng*

tôi để Chúa Thánh Thần không còn gặp trở ngại khi Ngài tác động trong tôi, và đổ tràn xuống trong tôi tình yêu Chúa Giêsu Kitô, là Đấng Cứu chuộc tôi.

Như thế, tôi mới có thể sống và thờ chỉ vì Ngài, tan biến vào trong tình yêu của Ngài khi phục vụ Ngài, giúp cho người khác nhận ra Ngài đáng cho họ yêu mến. Họ thật điên rồ vì cứ mãi tìm kiếm sự an bình tâm hồn mình ở một nơi nào khác mà không biết rằng họ chỉ tìm được điều ấy nơi Ngài mà thôi. (E. O. I, 14, tr. 250).

Con đường dẫn Igiêniô Mai-Thiên-Lộc đến điểm ấy không phải giòng nước phẳng lặng. Là con trai cưng trong một gia đình quý tộc ở Provence, chỉ biết nghĩ đến một tương lai thoải mái và xa hoa, người thiếu niên này đã từng gặp phải biến cố Cách mạng Pháp năm 1979, rồi trốn tránh và lưu đày. Ngài chứng kiến gia đình bị phân ly, cha mẹ ly dị vì những lý do tiền của không có gì đáng gọi là vui. Chuỗi ngày kế tiếp cho thấy Igiêniô là một thanh niên cô đơn, không tiền của, lang thang ở Naples, để rồi hoàn cảnh bất ngờ đưa đẩy trở thành một lãng tử trong Cung đình xứ Palerme.

Ngài tìm cách kinh qua mọi đam mê và hưởng thụ mọi lạc thú trên đời, lui tới bạn bè, nhất là giới giàu sang quyền quý. Ngài thích khoe khoang, làm dáng và tự phong là bá tước, một tước vị mà ngài không hề có quyền để thụ lãnh.

Trở về Pháp năm 1802, ngài tìm ngay lại khung cảnh giàu sang trước đây của gia đình, thường xuyên lui tới những chốn giải trí phong lưu ở Aix-en Provence, nào dạ vũ, nào đình đám hội hè.

Một phần vì Cách mạng mà sạt nghiệp, phần khác vì sống quá xa hoa ngoài khả năng của mình, chàng thanh niên này mong có được một bà vợ tương lai thật giàu, vì thế từ chối một nơi tương đối mà chàng thấy đã là khá giả: *Hãy nghĩ xem người ta đề nghị với tôi 40000 phật-lãng, trong lúc tôi lại muốn đến số 150000 ! (Thư ngày 18 tháng giêng năm 1803). Tôi nghĩ là tôi sẽ không bao giờ lấy vợ được vì của hồi môn trong xứ này không đáng bao nhiêu. Tôi chỉ có thể và phải làm công việc điên rồ này với một bà nào có đủ điều kiện giải quyết hoàn cảnh của tôi. (Thư ngày 12 tháng giêng năm 1803).*

Ngài không quanh co và giả bộ khiêm tốn, tự thấy mình rất cao giá và tìm cách lôi cuốn người ta đến để tôn vinh mình: *Tôi thích người ta mến mộ, nhất là từ những bạn bè thích nịnh hót tôi... (E. O. I, 14, tr. 74).*

Ngài lợi dụng kẻ khác nhằm xúi họ đáp ứng ước muốn riêng của ngài: *Tôi gãm lại về cách cư xử với người ta. Tôi thấy rõ tôi đã lợi dụng thiên hạ suốt đời tôi, ít nhất là cho đến ngày tôi trở lại. Thay vì giúp người ta đạt được mục tiêu riêng của họ, tôi lèo lái họ theo ý nguyện của tôi. Tôi chỉ lo những chuyện như thế, và tìm cách thỏa mãn ý nguyện riêng mình... (E. O. I, 14, tr. 257).*

Con đường đi tìm danh vọng riêng cho mình cũng đã đưa ngài xa Chúa đến độ Chúa đã vắng bóng trong cuộc sống và trong tâm tư. Thiên Chúa thời thơ ấu nay là kẻ xa lạ. Mãi mê trong lạc thú và hư danh, ngài không còn chỗ nào cho Thiên Chúa của Đức Giêsu Kitô! Tuy không chối bỏ phép rửa tội một cách công khai, và vẫn tiếp tục giữ đạo, tỏ ra là con của Hội Thánh, nhưng Chúa đối với

ngài chỉ là một ý niệm, một chuỗi những chân lý có tính cách đạo đức và xã hội mà thôi: *Có thể nói rằng tôi chỉ biết lợi dụng Chúa, sử dụng Ngài, nhìn Ngài thoáng qua vậy thôi...* (E. O. I, 14, tr. 257).

Đó là quá khứ của ngài. Hẳn nhiên, ai nhìn về một quá khứ như thế, thấy mình bị đăm mê phù vinh và khoái lạc nhất thời lèo lái, mà không thấy xót xa cho mình. Nhất là đối với một “ông bá tước” Igiênô Mai-Thiên Lộc tính tình ngạo mạn kiêu hãnh như thế! Do đó khi nhìn lại chính mình chỉ biết ngỡ ngàng: *Chúa đã nhận tôi khi con người tôi là như thế đấy. Ngài không muốn nhìn những gì tôi đã không ngừng xúc phạm đến Ngài. Ngài luôn nhân hậu rộng lòng yêu thương tôi.* (E. O. I, 14, tr. 255).

Vun trồng những ảo vọng không ích gì vì có ngày rồi những điều ấy cũng tan theo mây khói, và rồi chỉ còn lại một cảm tưởng là mình bỏ qua điều chính yếu. Nhưng dẫu với tội tình ngày qua, một khi quyết tâm muốn mãi mãi xây dựng cuộc đời mình nơi Chúa và với Chúa, thì ngài nhận ra rằng tâm nguyện mình có thể thực hiện được, với một điều kiện duy nhất: đối xử thực lòng với Chúa, vứt bỏ những mặt nạ gian dối, những trò chơi mập mờ mà ngài muốn dùng để gạt chính mình và kẻ khác: Lạy Chúa cuộc trở lại của con còn bất toàn. Gốc rễ tội lỗi còn ở trong con, những tư tưởng về thế gian còn đè nặng tâm hồn, những gì con muốn dứt bỏ còn đập vào trí tưởng tượng và để lại những hình ảnh u ám. (E. O. I, 14, tr. 254).

Sự thật về quá khứ giúp ngài bật nhảy hướng về tương lai, vừa ý thức rõ ràng những yếu hèn của mình, vừa tin tưởng mạnh mẽ hơn vào lòng nhân hậu Chúa: Chúa còn giúp chúng ta

biết dùng những sa ngã mà vì yếu hèn chúng ta đã rơi vào... Đó cũng là cơ hội để chúng ta tin tưởng vào Chúa hơn nữa, vì Ngài là nơi nương tựa duy nhất và vững vàng nhất... Nhờ vào lòng nhân hậu của Chúa đối với con cái khốn khổ của Ngài, chúng ta hoàn thiện chính mình bằng chính sự sa ngã của chúng ta. (E. O. I, 14, tr. 227).

NGUYỄN GÃM với thánh IGIÊNIÔ

Kính thánh Igiêniô,

“Việc xét mình trong sự thật” quả khó khăn! Ngài đã phải chân nhận những lầm lẫn, những sa ngã, những lần xét lại quá khứ. Ngài phải quyết tâm để nhìn mình một cách trung thực.

Lạy Chúa, con sẽ ra sao đây, nếu con không dám đến gần trái tim tốt lành của Chúa để lửa tình yêu Chúa thiêu đốt tất cả những gì còn làm con xa cách Chúa. (E. O. I, 14, tr. 66).

Kỳ cùng, vào buổi chiều ấy, một buổi chiều tháng chạp năm 1811, ngài dám lột dần hết những lớp mặt nạ che khuôn mặt ngài. Đó chính là điều Chúa chờ đợi để vực ngài đứng dậy, làm con người mới, hiên ngang. Khi khám ra được con người thật của mình, ngài đã dám nói : Con nản lòng vì thế hay sao? Hẳn là không vì quá khứ con không làm được thì con phải làm cho được trong tương lai. Con trông cậy vào lòng tốt vô biên của Chúa. (E. O. I, 14, tr. 251).

Phần con đây cũng thế, “Việc xét mình trong sự thật” quả khó khăn cho con! Con sợ phải đối diện với sự thực đời con, phải nhận ra con nghèo hèn trần trụi. Nhưng con

biết sự thật đó cần thiết. Con biết rõ tình yêu chân thật không thể lớn lên trong dối trá.

Nên, nếu con trung thực được như ngài, và với điều kiện đó, con biết con có thể cảm nghiệm được Chúa là Đấng yêu thương con như con người thật của con, yêu thương say mê và nhưng không. Bởi vì trước mặt Chúa, con đáng giá vô cùng.

Kính thánh Igiêniô, xin ngài giúp con cam đảm để cho Chúa nhìn con. Xin nắm tay dẫn dắt con bước theo ngài trong cuộc khám phá điên rồ về Tình yêu đam mê của Chúa đối với con. Chúa ấy nói với mỗi người nam nữ từ ngày tạo dựng trời đất như thế này: "Em làm ta đảo điên, Hôn thê của ta ơi, Vì yêu em, ta điên mất rồi, em ơi!" (Diễm Tình Ca 4, 9).

